

แถบเสียง ท. 71

การปฏิบัติธรรม

ทำวัตรจบแล้ว ทำสั้นๆ เพื่อเป็นวิธี เมื่อทำวัตรเย็นจบแล้ว ก็ต้องมาเล่า หรือมาเล่าเรื่องวิธีปฏิบัติให้พวกเราฟังอีก ตอนเช้านี้ก็เล่ามาให้ฟัง ว่าวิธีปฏิบัติ ผลมันเป็นอย่างเช่น ตอนเย็นมีอันนี้ก็ต้องเล่าให้ฟังอีก ตั้งใจฟังกัน ฟังแล้วจดจำได้ นำไปปฏิบัติให้ถูกต้อง ถ้าฟังแล้วจดจำได้ ไปปฏิบัติก็ถูกต้อง..บางทีนะ บางทีก็ถูกต้อง

ถ้าหากว่าเราบ่เข้าใจแล้ว การปฏิบัติมันบ่ค่อยได้รับผลดี ดังนั้นการปฏิบัติธรรมะวิธีที่เราทำกันอยู่เดี๋ยวนี้ เรียกว่าวิธีสร้างจังหวะ เคนจกรรม บ่ให้หนึ่งนิ่งๆ ถ้านิ่งนิ่งๆ แล้ว มันเป็นความสงบสมถ-กรรมฐาน สมถกรรมฐานนั้นเพิ่มว่าเป็นความสงบจิตสงบใจซื่อๆ นี้เพิ่มว่าอย่างเช่น

วิปัสสนากรรมฐานนั้นเป็นอุบายให้เกิดปัญญา เห็นว่า ดังนั้นเขาเคยได้ยินครูบาอาจารย์เล่าให้ฟังว่า คนจะล่วงทุกข์ไปได้เพราะปัญญา เห็นว่าอย่างเช่น บ่แม่นคนจะล่วงทุกข์ไปได้เพราะนั่งสงบ เห็นว่าอย่างเช่นเด๊ะ ครูบาอาจารย์เพิ่มเล่าให้ฟัง ดังนั้น ต้องฟัง แล้วต้องเข้าใจ

การเคลื่อนไหวของเฮานี้ มันเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ทำเพื่อหยั่ง ?-ว่าเช่น ทำเพื่อความรู้สึกตัว รู้สึกตัว..ตื่นตัว รู้สึกใจ..ตื่นใจ บ่ให้มีความเศร้าหมอง บ่ให้มีความซึมเซา บ่ให้โง่งง บ่ให้มีใจหดหู่ หลวงพ่อว่าหดหู่ ทางพืว่าใจหดหู่ ถ้ามขเจ้าว่าหดหู่-ว่าเช่น หลวงพ่อว่าภาษาบ้านหลวงพ่อว่าใจหดหู่-ว่าเช่น ถ้าจิตใจเศร้าหมอง จิตใจโง่งง จิตใจหดหู่ จิตใจซึมเซา เห็นว่าบ่มีกำลังใจ กำลังสติปัญญาก็บ่มี เห็นว่าอย่างเช่น

ดังนั้น คนเราเป็นทุกข์เพราะเราบ่รู้จักนั่นเอง ดังนั้นมาเจริญวิปัสสนา เอ็นว่าวิปัสสนาก็ได้ หรือว่ามาเฮ็ดซื่อๆ ก็ได้ จิวาจังได้ก็ได้อันนี้เป็นเรื่องสมมุติ เพื่อบ่ให้มันสงบนั้นเด้ออันนี้ อันความสงบแบบหนึ่งนั้นสงบแบบน้ำแข็ง สงบแบบนี้บ่แม่นสงบแบบน้ำแข็ง แล้วหมู่ไทยเฮาคงจิคเคยได้เห็นน้ำแข็ง เคยได้เห็นน้ำแข็งบ่ครบ เคยได้เห็นน้ำแข็งบ่ ? (ผู้ฟังตอบ ฟังไม่ชัด) เออ...เห็นก็ว่าเห็นแม่... ครั้นมันบ่ได้เห็น มันก็บ่รู้จักคำพูด น้ำแข็งนี้เป็นก้อนใหญ่ๆ บัดนี้เอาไปวางไว้ตากแดดตากลม บ่อยู่ได้ทนเท่าใดแล้ว ละลายเป็นน้ำเม็ด-น้ำแข็ง

อันความสงบแบบเฮาไปนั่งสงบอยู่นั้นก็คือกัน เมื่อไปสู่อารมณ์ มีคนดำหนิ มีคนมาขุ้ยขังขันซี เกิดตีเข้าโลดหงายเด็กแท้แลไปโลด บ่สู้ได้ เป็นอย่างเช่น ญาพ่อนี้ ผู้อื่นที่จิวาจังได้ บ่สู้จัก.. มันสู้บ่ได้

บัดนี้ น้ำแข็งนี้กินเข้าไปมันเย็นบัดนี้ เย็นจิว..ขึ้นไปในท้องในไส้หาพูน บิดเคียวน้ำแข็ง นั้นมันเหมิด เหมิดที่เย็นมันละลายออกมาเป็นเหื่อ(เหงื่อ) เหนียวตนเหนียวตัว หลวงพ่อคำนวณ อย่างซื่อๆ หลวงพ่อบ่ได้เขียนหนังสือหลาย บ่ได้มีความรู้หลาย หลวงพ่อคำนวณเอาเป็น ปัจจุบันตัวเองนี้

ดังนั้น มาว่าให้หมู่ฟังกันน้ำแข็งที่เป็นก้อนใหญ่ๆ นั้นเอาไปตากแดด ตากลม บ่กุ่มพอมือ ดอก(ไม่ถึงวัน) ละลายเป็นน้ำตามเคิม บ่เย็นตลอดมือ บัดนี้เฮาลงน้ำลึกๆ บัดเนี่ยะ ลงน้ำของ ก็ช่าง บ้านหลวงพ่อบ้านน้ำของ น้ำโขงว่าซัน เพื่อนว่า แต่บ้านหลวงพ่อบ้านน้ำของ น้ำห้วย น้ำ ของว่าซัน ลงลึกๆ ลึกไปเท่าไฉนยังเย็นเท่าซัน น้ำอันนั้น ครั้นอยู่มอๆ ตาฝั่งนี้-อุ้น ลงไปลึกก็ เย็น ลงไป ค่ำลงไปลึกแล้วยังเย็น อันนี้ก็คือกัน ที่ญาพ่อว่าอยู่นี้ ถ้าเฮาเคลื่อนไหวมากๆ เนี่ยะ บางทีคนมาว่า เฮาจับได้ยีนซ้าพุ่นเต๊ะ มันเสไป แต่ได้ยีน มันจับไปปรับอารมณ์อันนั้น เพราะเฮาเห็นความคิดเฮาอยู่นี้ การเคลื่อนไหวเนี่ยะ จึงว่าเคลื่อนไหวภายนอกซะก่อน อย่าสู นิ่งนิ่งๆ

ถ้าหากผู้ใดนั่งนิ่งๆ ไปคิดความสงบแบบน้ำแข็ง บ่แม่นแบบน้ำลึก คนอยู่ในถ้ำ มันมีค ญาพ่อเปรียบเทียบให้ฟัง เฮาจุดไฟขึ้น ความมืดหายไป แต่ความมืดมันบ่หายจากเฮาเต๊ะ เฮาอยู่ นำความมืดอันเต๊ะ เอาไฟมาเบิ่งทางหน้า ที่มีคมันมาข้างหลังพุ่น เอาไฟมาข้างหลัง มีคมา ข้างหน้า เอาไฟไปข้างซ้าย มีคไปข้างขวา เอาไฟไปข้างขวา มีคมาข้างซ้าย เพราะเฮายังอยู่ที่มีค อันเต๊ะ

อันสมถกรรมฐานก็คือกัน บ่มีความสว่างในใจญาพ่อ ผู้อื่นเฮ็ดจิเป็นจิงใจ-บ่สู้จัก บัดมา เฮ็ดการเคลื่อนไหวนี้ มีความสว่างในใจขึ้น เบาอกเบาใจขึ้น เป็นอย่างซัน ผิดกันแท้ๆ จึงว่า ทิฎฐิความเห็นนั้น ผู้ใดจิมาวาให้ บ่เชื่อ..ญาพ่อ ญาพ่อยังเปรียบเทียบให้ฟังว่า คำหนีแปลที่ลี้ ลับของเฮาแล้ว คนอื่นบ่มองเห็น คำหนีแปลผู้อื่นเฮาจิไปมองเห็นจิงได้ เพ็งก็เห็นของเพ็ง เฮาก็ เห็นของเฮาซันวะ อันคำหนีแปล บาดแปลตามเนื้อตามหนังเฮาเนี่ยเห็นได้ด้วยตา

อันใจเฮาคิดคิดชั่ว บ่คิดดีบ่คิดชั่ววะ เฮาบเห็นจักเทื่อ บ่เคยว่าหามันจักเทื่อ-จิตใจ แต่ บางคนญาพ่อได้ยีน ญาพอก็เคยว่าซ้าเต๊ะ-บางที อู๋.....ใจฮ้ายแท้ๆ ว่าซัน แต่บ่ได้ว่าอารมณ์ คนกรุงเทพฯ เห็นว่าอารมณ์บ่ดี อารมณ์มือนี่ อารมณ์ลุนเฉียวเพิ่นว่า อารมณ์ซุ่นมัว - ว่าซัน อารมณ์เศร้าหมอง เพิ่นว่าอย่าง

ซัน บ้านญาพอบว่าอย่างซื่อ อู๋...ใจฮ้ายแท้ๆ มือนี่-ว่าซัน อย่ามายุ่งนะ เนอะ! ว่าเป็น ญาพอก็ เคยได้ยีนผู้อื่นก็ว่า ญาพอก็ว่า ฮ้ายน้องมาหา โอ้ย...อย่ามายุ่ง ใจฮ้ายเนอะ! ว่าไป บางทีลูกเมียไป หา ก็เว้ากัน โอ้ย..อย่ามายุ่ง..ใจฮ้าย เนอะ..ว่าไป

ครั้นรู้สึกหัวใจฮาย ก็เอาทิงปู..ลงเสียแล้ว มันก็แล้วซื่อๆ นี้นะ มันว่าเป็นซื่อๆ จังว่า ลักษณะคนเว้าเป็นเนี่ยะ บ่แม่นเต๊ะ การพูดจากร้อยคำพันคำหมิ่นคำแสนคำล้านคำก็ตาม ผู้การยกมือเพื่อเดียนึงบ่ได้ การกระทำนี้มันทำให้เรารู้สึกซาบซึ้งตรงใจแท้ๆ นี่ได้ ญาพ่อเป็นอย่างซัน จึงว่า หลวงพ่อก็เลยหาเอาวิธีที่มันบ่มีในตำรับตำราต้ออก คนบ่ได้อ่านหนังสือคัก มันก็บ่มีละ ครั้นถ้าคนอ่านหนังสือคักๆ แล้วมีโลดตำรา มีบ่อนใด ? ว่าซัน โย...เฮาเคลื่อนเฮาไหวนี้ พระพุทธเจ้าบอกว่ให้มีสติกำหนดรู้เต๊ะ ในอิริยาบถทั้งสี่ ยืน เดิน นั่ง นอน คู่ เหยียด เคลื่อนไหว เนะเพิ่นบอก

อันเฮาเฮ็ดนี้ก็แม่น การคู่ เหยียด เคลื่อนไหวนั้นเต๊ะ บ่แม่นอื่นไกลเต๊ะ ครั้นบ่เฮ็ดอย่างซัน ให้คนมันบ่รู้จักวิธีเฮ็ด มันนั่งนิ่งๆ เนะ บางคนว่า เฮา...เบ็งลมหายใจก็ได้บ่ ได้...จับได้จับได้ แต่ว่ามีค่น้อยๆ สมมุติเอา ฟันไม้ใหญ่ๆ นี่มันบ่ขาดเต๊ะ ลองเบ็งเมะ ครั้นมีมีค่น้อยๆ คมดีมีค่นั่นนะ ไปฟันไม้ใหญ่ๆ นี้ โอย..บ่ขาด มันชอยเอาทีละน้อยนี้ บิดเดียวมีคคักหักชำ เป็นอย่างซัน

บัดนี้ เฮ็ดวิธีญาพ่อว่านี้ พรำอิโต้บักใหญ่ๆ... ทางพีเอ็นว่า พรำอิโต้เอ็นว่าไคฮี พรำใหญ่ๆ นี้ (ผู้ฟังตอบ - มีคโต้ครับ) มีคโต้ ทางบ้านหลวงพ่อเรียกว่าเอ็น พรำอิโต้ ว่าซัน บ่ได้เอ็นมีคโต้ พรำใหญ่ๆ เนี่ยะ ขวานใหญ่ๆ เนี่ยะ ซัดใส่คม...หนาแล้ว ฟาดตุ้มเข้าไป มันเนาในฟุ่นวะ มันบ่ขาด มันก็เนาเปื่อยออกมาทีเล็กทีน้อย หักโลดบัดเดียว-ไม้

เรื่องโทสะ โมหะ โลภะนี้ก็ ว่าแต่เฮารู้เข้าบ่ช้อยๆ แล้ว มึง...ซันวะ...แต่เล่นไปปุ้น....กุ้นไปโลดบัดนี้ ครั้นเฮาเห็น มันเป็นอย่างซัน นี่จึงว่า ความสงบมันจิมืออยู่สองอย่าง สงบแบบน้ำลึก เรียกว่าสงบวิปัสสนากรรมฐาน สงบแบบน้ำแข็งนั้น เรียกว่าเป็นสมถกรรมฐาน

ดังนั้น สมถกรรมฐานจึงเป็นอุบายให้สงบจิตสงบใจซื่อๆ วิปัสสนานั้นเป็นรถแทรกเตอร์ ไถฮากไถโคนมันออกไปโลดบัดเดียว เพิ่นว่า รากมันอยู่ใส ไถออกไปหลายเทื่อ ฮากเล็กฮากน้อยขาดเม็ด ดันไม้ใหญ่มัน...ดันไม้ใหญ่ๆ เนี่ยะ เฮาเบ็งรถแทรกเตอร์ขเจ้าเฮ็ดทางเนี่ยะ ญาพ่อไปเบ็งเนี่ยะ เฮา...เอาขกกันอย่างซันแล้ว ไถไปมันเน็งไปแล้วไถทางกันพีโลด ยู่ไป ไถ-บ้านหลวงพ่อเรียก ว่าจ้งไค้ทางพี ว่าจ้งไค้ฮี ชุกไปนี่ว่าจ้งไค้ฮี ไถไปนี่ (ผู้ฟังตอบ - ดันไปครับ) ดันไปเอ้อ...เนาะ! มันบ่รู้จักความหมายผิดกันเต๊ะ คนไทยแท้ๆ แหละเนี่ยะ เว้าเนี่ยะ บ่คือกัน ดันไปว่าซันทางเนี่ยะ ญาพ่อบว่า ว่าแต่ไถไปว่าซัน ยู่ไปว่าซัน นี่เขาว่า ดันไปเนี่ยะมันผิดกัน

แต่ว่าการฟังคำพูดของหลวงพ่อนั้น ถ้าหลวงพ่อบุคเป็นภาษาเมืองเลยอย่างซันแล้ว ฟังยากๆ แต่ฟังบ่ช้อยๆ ฟังเพื่อความเข้าใจ โอ้...หลวงพ่อเว้าอย่างซัน แม่นเว้าอย่างซันเดีนี้ จิได้รู้จักอย่างซัน

ดังนั้น อันมาเห็ดเดี๋ยวนี้นี้ เอ็นว่าเห็ดวิปัสสนา เห็ดกับทำ อันเดียวกันเด๊ะ ทำ, เห็ด ว่า
 ชั้น ทำกับเห็ดก็อันเดียวกัน-บ้านหลวงพ่อ ทางพีจีว่า..บว่าเห็ด ว่าชั้น ถามแล้วว่าทำ-ว่าชั้น ว่า
 สร้าง-ว่าชั้นเพิ่นว่า จังว่าให้เข้าใจ ปริปตาก็สู้เมื่อ อันเฮาเห็ดจังหะนี้มันใหญ่ ยกมือไปมือมา
 อยู่ไกลๆ จักสิบวา ยี่สิบวา มองไกลหรือจักสามสิบวาก็มองเห็นนี่ได้ เฮายังไปเนี่ยะ เห็นยกมือ
 ไปมือมา อันนี้มันใหญ่

ให้เฮาสู้จักว่า ให้สู้จักส่วนใหญ่นี้ก่อน บัดนี้ ปริปตาบัดนี้ สิบวายี่สิบวามองบ่เห็นครั้นตา
 บดี เข้าไปในระยะจักห้าวา จิมองเห็นบัดนี้ เนะ! มันละเอียดเข้าไปอย่างชั้นบัดนี้ ส่วนหายใจ
 บัดเนี่ยะ ห้าวานี้จิมองบ่เห็น เข้าม่าจักวาสองวา จิมองเห็นหายใจ ท้องมันดังวูบวาบๆ เห็นแล้ว
 บัดนี้

ส่วนคิดนี้ เห็นบ้อ ? บ่เห็นแล้วบัดนี้ ตัวเฮามองก็บ่เห็นเด๊ะ ผู้อื่นมองมันจิเห็นจังได้
 นี้..จึงว่า คนอื่นจิมารู้ก่อนเฮาบได้ เฮาต้องสู้ก่อนหมู่ เพราะเฮาคิดอันใดเฮาต้องสู้ เห็ดอันนี้ มัน
 จิสู้จักความคิดพุ่นเนะ มันจิไปทำลายความคิดพุ่นเนะ บ่แม่นทำลายตายเด๊ะ บ่แม่นอย่างชั้นเด๊ะ
 ทำลายจิบให้โทสะ-โมหะ-โลภะเกิดขึ้นพุ่น ทุกข์เพราะโทสะ-โมหะ-โลภะ บ่แม่นทุกข์เพราะ
 โทสะ-โมหะ-โลภะก็ได้ ครั้นจิวาเป็นสองศัพท์กลับกันเพิ่นว่า ทุกข์เพราะโทสะ-โมหะ-โลภะ
 อยู่ไส?-ว่าชั้น มีบ้อเดี๋ยวนี้อ...บมี

แล้วหมู่เม่อออกเคยโกรธเป็นบ้อ (เสียงผู้ฟังตอบได้ยินไม่ถนัด) โกรธเป็น...ว่า เดี๋ยวนี้อ
 โกรธบ้อ..เดี๋ยวนี้อี (ผู้ฟังตอบ-ไม่โกรธ) เนะ! เฮาโกรธจึงบมี ในตัวเฮานี้ หมู่หลวงพ่อโกรธ
 เป็นบ้อ (ผู้ฟังตอบ-โกรธเป็นครับ) เดี๋ยวนี้อโกรธบ้อ..เดี๋ยวนี้อ (ผู้ฟังตอบ-ไม่โกรธครับ) เนะ!
 ความโกรธจึงบมีในเฮา อันเฮาโกรธมือใดนั้น เฮาหลงตนลืมนิด หลงกายลืมนิด หลงชีวิต หลงจิต
 หลงใจเฮานี้ชื่อๆ นี้เนะ มีผู้ใดมาว่า มันหลงแล้วไปบ่ไปเบิ่งแต่เจ้าพุ่น มันเกิดปรุงแต่งขึ้นเมะ

จึงว่าวิธีง่ายๆ อึดใจเดี๋ยวกี้ได้โลด คนมีปัญญาฟังแล้ว ญาพ่อเว้าเนี่ยะ แต่ว่าหากจิบสู้จัก
 ภาษาเท่านั้นละ ความจริงแล้ว ถ้าหากเฮาบ่หลงตนลืมนิด บ่หลงกายลืมนิด บ่หลงชีวิตเฮาจักเทื่อ
 ไปไสมาไสเบิ่งชีวิตนั้นนะ ไปไสมาไสว่าชั้นบ้านหลวงพ่อ ทางนี้อาจจะว่าไปไหนมาไหน
 อาจจะทำอย่างชั้นก็ได้เนะ มันบ่สู้จัก จึงว่าไปไหนมาไหน บ้านหลวงพ่อครั้นว่าไปไหนมาไหน
 ว่าไทยญวนว่าชั้น ทางโพ้นทางเมืองแพร่เมืองน่านพุ่น เอ็นไปไหนมาไหนนี้ บ้านหลวงพ่อเอ็น
 ไปไสมาไสว่าชั้น แต่หากพอฟังกันได้ เป็นอย่างชั้น

ดังนั้น ความสงบจึงมีอยู่สองอย่าง สงบสมณะกรรมฐานนั้น บ่สู้จักพวกกาม บ่สู้จัก-ญา
 พ่อ ญาพ่อทำมา แต่ศีลนี้ญาพ่อก็บ่สู้จัก เรื่องโทสะ โมหะ โลภะก็บ่สู้จัก บ่สู้จักแท้ๆ -ญาพ่อ
 ผู้อื่นที่จิสู้จักบ่สู้จัก ก็บ่..บ่สู้จัก-ญาพ่อ เพิ่นสู้จักน้อย เพิ่นสู้จักหลายแท้บ่สู้จัก

ญาพ่อผู้จักแต่ตัวญาพ่อเอง ญาพ่อนี้ทำบุญอยู่ครั้งหนึ่ง เฮ็ดกองกฐินนะอันเนี่ยะ บิโซว่า ทำบุญนั้นเต๊าะ ทำบุญกองกฐินแท้ๆ นี่นะ หมอลำ-จ้างหมอลำมาลำ แล้วก็จ้างหนังไป ได้เว้ากัน แล้วก็แม่ออกแม่เทียนนี่ว่า หน้าทีของเจ้าเป็นผู้รับแขก แต่งพาข้าวพาน้ำให้กิน แล้วก็เงินทองให้ เจ้าเป็นคนจ่ายว่าซัน ญาพ่อว่า ซ้อยเป็นหน้าที่รับแขกต่างบ้านทางไกล รับศีลแปด-ญาพ่อ แม่ ออกแม่เทียนนี่ให้เรารับศีลห้าว่าซัน-เนาะ! มันเอาเปรียบเขานี้ บ่ถูกเรื่อง เป็นอย่างซัน

บัดนี้ หมอลำลำแล้ว มือเช้า ขเจ้าก็ถามเอาเงินตี จิให้เท่าใดว่าซัน ความจริงว่ากันแล้ว ปีบ.....โลด ญาพ่อหนักโตนโต้นอยู่ในใจ แต่มันยิ้มได้เพราะคนหลายเต๊าะ อยู่ในเฮือนฮัน ยิ้ม อยู่ แต่มันหากบ่ยิ้มได้ว่าใจพูนนะ หนักอยู่พอปานเอาโซซ้าง(ซ้าง)อ้อมคอบอยู่พูนนะ ลูกบ่ซัน พูนนะ “จิให้เท่าใดก็ให้ไปโลด” เราก็บ่ผู้จักว่าญาพ่อเป็นหยัง เว้าดีๆ อยู่

เอากฐินไปทอดให้พระ มาแล้วก็มือแลงก็มากินข้าวสองคน ลีกับลูก ลูกสองคน ยังน้อย แล้วก็พ่อแม่ให้ว่าเถอะไป คราวนั้นเป็นพ่อคนแม่คนแล้วเต๊าะ-ญาพ่อ บัดนี้ก็เลย..เว้าอยู่ฮันแหละ เว้าเรื่องอยากให้เราผู้จักนั้นนะ เขาก็ผู้จักแล้ว เขาหากบ่อยากเว้า- มันบ่ดี บัดนี้เขาก็เลยถาม

“เฮ้า! เจ้าหยังเว้าแต่ความเก่าอย่างซัน” - ว่าซัน “เจ้าบ่พอใจดี ซ้อยเว้าให้เจ้ามือเช้านี้”

บ่พอใจ - ว่าซันวะ

“โซ! ซ้อยละบ่ผู้จักว่าเจ้าบ่พอใจว่าซันเราวะ ” เราก็เว้าเป็นซ้อยๆ เราก็บ่ผู้จัก “เจ้านั้นตก นรก

น้อ... เฮ็ดบุญบ่ได้บุญน้อซันละหว่า”

โซ..โซ ..โซ...แม่นความเราแท้ๆ ญาพ่อเชื่อฟังโลด! ผู้ใดเว้า ครั้นมันถูกจังหวะ ญาพ่อยังพอฟัง เชื่อทันทีโลดบัดเดียว-ญาพ่อ อ้อ....แม่นความเจ้าแล้วบัดเนี่ยะว่า นึกในใจว่า อ้อ... แม่นแล้ว แม่นความเขาแล้ว เราตกนรกผู้เดียวเราเดี๋ย นี้ ยังว่า นรกที่ได้ดิน ญาพอบ่ไปเทื่อ-ญาพ่อ ญาพ่อดกนรกเดี๋ยนี้นะ แก่เดี๋ยนี้นั้นก่อนนะ ญาพ่อว่ามือเช้านี้ว่า ผู้ใดจิไปตกนรก จ๋ายมบาล จดใส่หนังหมาเนาไป ผู้ใดจิไปสวรรค์นั้น เทวดาจดใส่กระดาษทองคำไปว่าซัน หนังหมาเนา นี้ มันเหม็นอยู่ในใจพูน เขาบ่เห็น แต่เจ้าของทุกซ้อยอยู่ในใจพูน ญาพ่อตั้งแต่มือนั้นมา รู้สึกเอาละ บัดนี้ว่าซัน “ถ้าหากเอาชนะสิ่งนี้บ่ได้แล้ว บ่แล้วกัน เรื่องชีวิตนี้ ”- ว่าซัน ญาพ่อตั้งใจไว้แต่พูน ละ หมู่เพื่อนไปปฏิบัติธรรมะ เพื่อนจิตตั้งใจปฏิบัติอย่างใด บ่ผู้จัก-ญาพ่อ

ญาพ่อมีความตั้งใจอย่างซี้มาตั้งแต่มือนั้นละมา เฮ็ดกองกฐินก็แล้ว ทำบุญให้ทาน เฮ็ดมาอยู่ ซัน แต่มันบ่เซาความโกรธนี้ รักษาศีลแปด หลวงพ่อก็รักษาแล้ว มันบ่เซาใจฮ้ายนี้ละ มันบ่เซาความโกรธ มันบ่เซาความหลงนี้ละ นี้! บัดมาเฮ็ดอันนี้แล้วมันสามารถที่จะเขาได้นี้ จิตใจ

มันก็บ่หุดหิดปานไฉนนี่นะ ไผสิว่าสัง...สังใดก็ตามช่างนี่นะ เรื่องของขเจ้าบ่แม่นเรื่องของเราว่า
ชั้น ญาพ่อรู้จังซี

จั่งว่า ญาพ่อทำกรรมฐานมา ญาพ่อปู้- ปู้ บ่คิดถึงขี้ จำพวกกามนี้ก็ได้ กามาสวะ
ภวาสวะ อวิชชาสวะ ญาพ่อบ่คิดถึงจักเทื่อ ทำกรรมฐานมาตั้งแต่อายุสิบกว่าปีมา ไผสิว่าสังใดก็
ตามช่าง ว่าญาพ่อว่าอวดดี เว่าแต่เรื่องของตัวเอง ว่าเจ้าของเก่ง เอ้า..เก่งแม่...คนมีดีแล้วก็ต้อง
เอามาเว่า แต่บ่แม่นคนอวดดีเะเนี่ยะ คนมีดีแล้ว เอามาเว่าสู่ฟัง อันคนอวดดีนั้น อวดดีซื่อๆ
ถามต้นชนปลายบ่ได้ จับกจับปลายบ่ได้ ซี้โน้นซี้โน้น-บ่แม่น ญาพ่อเป็นอย่างชั้น

ญาพ่อปฏิบัติที่แรก ญาพ่อรู้เรื่องรูปนาม จบเรื่องรูปนามแล้วก็มา ญาพอก็มารู้เรื่องความคิด
ทำลายเรื่องโทสะ-โมหะ-โลภะนี้ นี้พักหนึ่ง ทำลายโทสะ-โมหะ-โลภะแล้วก็ทำลายกิเลส ค้นหา
อุปาทานนี้ กรรมนี้ออกไปโลด-ญาพ่อ เมื่อทำลายสิ่งเหล่านี้แล้ว แล้วก็เห็นโลด สีลขันธ สมาธิ
ขันธ ปัญญาขันธโลด บ่แม่นสีลขันธอันขันธห้า ขันธแปด ขันธสิบสองพุ่น บ่แม่นเะ ญาพ่อว่า
รูปขันธนี้เะ - ญาพ่อว่า รูปอันนี้มีศีล รูปขันธนี้มีศีลว่าชั้น เวทนาขันธมีศีล สัญญาขันธมีศีล
สังขารขันธมีศีล วิญญาณขันธมีศีล จั่งว่า สีลตัวเดียวเท่านั้น-ญาพ่อ

รูปอันนี้ที่อยู่หน้าทีรูปอันนี้แล้ว เวทนาเสวยอารมณ์ก็มีศีลแล้วเะบัดเนี่ยะ ก็จะไปเสวย
มันเฮ็ดหยักความทุกข์อะ ครั้นเจ้าของมีศีลนะ อันผู้ใดไปรักษาศีลอยู่ ยังไปเสวยความทุกข์อยู่
โอย....คล้ายๆ คือสัตว์นรกนั่นแล้ว อันนั้น เป็นอย่างชั้นเะ คือเทวดากับหนอน คุยกันนั่นแล้ว
เป็นอย่างชั้น

เมื่อรู้จักอันนี้แล้ว ญาพอก็รู้จักโลดบัดเดียว รู้จักสีลขันธ สมาธิขันธ ปัญญาขันธ อธิศีล
สิกขา อธิจิตตสิกขา อธิปัญญาสิกขา ดำร่าอย่างชั้น อันสีลขันธ สมาธิขันธ อย่างญาพอว่านี้ บ่
มีตำรา ญาพอบ่เห็น บ่ได้ยินครูบาอาจารย์ว่าให้ฟัง อ้อม..ได้ยินแต่ว่าอธิศีลสิกขา อธิจิตตสิกขา
อธิปัญญาสิกขา สิกขาสาม เพิ่นว่าอย่างชั้น แต่ญาพ่อไปเฮ็ดนั่น บ่แม่นว่าอย่างชั้น อธิศีลสิกขา
ว่าชั้น อธิจิตตะ..เอ้อ..อันสีลขันธ สมาธิขันธ ปัญญาขันธที่ รู้จักอันนี้แล้ว ไปรู้จักอันนั้น โลดบัด
เดียว จั่งว่า บ่ต้องเรียนก็ได้ เมื่อปฏิบัติจริงๆ แล้ว รู้จริงๆ

เมื่อรู้อันนี้แล้ว โอ...สมถกรรมฐานนี้มันยังบ่รู้อันมาหมุ่นี่ว่าชั้น มันยังบ่รู้ ก็รู้จักกาม
โลดบัดเดียว แต่นี้ตัวเองไปนั่งทำกรรมฐาน พุทโธ ธัมโม อรหัง พอง-ยุบ นั่งภาวนาคูลมหายใจ
เข้าออก-สั้นยาว-ลมหายใจลมละเอียด โอ๊ย...ญาพ่อเฮ็ดมาพอแล้ว ตัวแข็งเทื่อ ญาพ่อเฮ็ดมา
มันบ่รู้จักนี่นะ ยังว่า สงบแบบอยู่ในถ้ำ บ่แม่นมันสงบแบบออกจากนอกถ้ำ อยู่ในถ้ำ จุดไฟขึ้น-
มิด ความมิดหายไปโลด แต่ไฟมันบ่ออก...เอ้อ...ความมิดมันบ่ออกจากเฮา เพราะเฮาอยู่ที่มิด
นะ

บัดนี้ เขาต้องอยู่ที่มีดบัดนี้ บัดนี้ไฟก็ไฟได้ ออกจากถ้ำมาแล้ว มาอยู่ปากถ้ำนี้ มองเบิ่งในถ้ำบ่อน้ำมันเห็นบัดนี้ มันมีดอันนั้นนะนี่ ออกมาทางนอกที่ มองไปทางที่ มันสว่างโลด มันเป็นอย่างชั้นเต๊าะ จิตใจเปลี่ยนเข้าไปทีหนึ่ง สองทีนี่เป็นอย่างชั้น

จึงว่า อ้อ.....กามาสวะ อาสวะคือกาม ยินดีในอารมณ์ กามาสวะนี้ อารมณ์เย็นอกเย็นใจเห็นว่า ตกอยู่ในอำนาจของกามารมณ์ เห็นเอ็นกามารมณ์ มันเป็นอารมณ์ซื่อๆ จึงว่า กามาสวะ-ว่าชั้น อาสวะคือกาม แต่บู้จัก - ญาพ่อ

กวาสวะ-ว่าชั้น อาสวะคือภพ อาสวะคือกิเลส เห็นว่าอย่างชั้น บัดนี้ยะ กวาสวะ อาสวะคือภพ มันเป็นภพเป็นชาติ เกิดอยู่ในเฮนนี้ จึงว่า อาสวะคือกิเลส เป็นภพเป็นชาติ เห็นว่าอย่างชั้น จึงว่า กามาสวะ กวาสวะ

อวิชา คือความรู้ อวิชาคือปฐกฐ บรู๊ชาติ บรู๊แจ้ง ว่าอย่างชั้นก็ได้อ้อ...บัดนี้ กามา-สวะ เราทำลายมันแล้วบัดนี้ยะว่าชั้น กวาสวะ เราทำลายภพชาติอันนี้ไปแล้วว่าชั้น อวิชาสวะ เราทำลายอวิชาอันนี้แล้ว เป็นวิปัสสนาแล้ว เข้าใจแท้ๆ มันเริ่มบู้จักมาตั้งแต่เมื่อรูปนามพุ่นนะ-ญาพ่อ ว่าวิปัสสนานี้ บู้จักโลด อ้อ...วิปัสสนามันมาอย่างชี-ว่าชั้น

จนว่ามาบู้จักวัตถุปรหมัตถ์ นี้ก็บู้จักมากเข้า มากเข้า จึงว่า ยิ่งลงลึกเท่าใด ก็ยิ่งเย็นเท่านั้น ทำอิด(ทีแรก)ลงอยู่น้ำตาฝั่งนี้ชะก่อนอันรูป-นามนี้ ลงเข้าไปฮอดวัตถุปรหมัตถ์นี้ถึงน้ำเพียงอกเพียงแวนนี้แล้วบัดนี้ ลงเข้าไปถึงศีลแล้วก็คล้ายๆ คือน้ำลึกแล้วก็ท่วมหัวเย็นจิวเข้าไปแล้วบัดนี้ เข้าไปลึกๆ บัดนี้ เห็นตัวอวิชา ตัวกามาสวะ กวาสวะ อวิชาสวะเนี่ยะ ยิ่งลึกบัดนี้ หยั่งบ่ถึงแล้ว บัดนี้ มันเป็นอย่างชั้นนิ-มันเย็น ความเย็นมัน จึงว่า ความเย็นผิดกัน ลงลึกเท่าใด ยิ่งเย็นเท่าฮัน หลวงพ่อว่า บ่แม่นเย็นแบบน้ำแข็งอันนี้

จนว่าบู้จักทำบาปด้วยกาย ทำบาปด้วยวาจา ทำบาปด้วยใจ มีแต่กายซื่อๆ นี้ทำบาป ไปตคนรกขุมใด ถ้าหากนรกมี นานจักปีจักเดือนว่าชั้น บู้จักอย่างชั้น-ญาพ่อ เห็นอย่างชั้น เข้าใจอย่างชั้น

บัดนี้ ทำบาปด้วยคำพูด คำพูดซื่อ ๆ แต่มือบ่ได้กระทำ ว่าเขาบ่ดีอย่างชั้นอย่างชีซื่อๆ นี้ ถ้าหากนรกมีแล้ว ไปตคนรกขุมใด จักปีจักเดือน บู้จักอย่างชั้น เห็นอย่างชั้น

บัดนี้ ใจคิดซื่อๆ บัดนี้ยะ คำปากบ่ว่า บ่ปากบ่ว่า ใจหากคิดอยู่อย่างชั้น แล้วบัดนี้มือก็บ่เฮ็ด แต่คิดซื่อๆ ถ้าหากนรกมีจริง ไปตคนรกขุมใด นานจักปีจักเดือนว่าชั้น บู้จักอย่างชั้น

แล้วบัดนี้ ทำบาปด้วยกาย ทำบาปด้วยวาจา ด้วยใจ พร้อมกันเม็ดบัดนี้ ไปตคนรกขุมใด ไปตกอเวจีขุมใด นานจักปีจักเดือนว่าชั้น

ในทางตรงกันข้ามบัดเนี่ยะ ทำบุญด้วยกายซื่อๆ นี้ มีแต่เอามือเฮ็ดซื่อๆ ใจไปพร้อม คำปากบ่ว่าเทื่อ หากสวรรค์มีแล้ว จิไปอยู่สวรรค์ชั้นใดว่าชั้น บ่ต้องถามไผ่หมุ่นี ผู้จักโลก นานจักปีจักเดือนนะ นิพพานมี ไปอยู่นิพพานชั้นใดว่าชั้น ผู้จักอย่างชั้น

บัดนี้ เว้าดีซื่อๆ - เฮา หากว่ามือบ่ได้เฮ็ดได้ทำนะ เว้าดีพูดดี ฟีไปน่องมามีแต่ต้อนรับ คำพูดปราศรัยดีให้ว่าเดี๋ยวกี้ ตายไปแล้วไปอยู่นิพพานชั้นใด ไปอยู่สวรรค์ชั้นใด นานจักปีจักเดือนว่าชั้น ผู้จักอย่างชั้น

บัดนี้ ทำบาปด้วย...เออ...ทำบุญด้วยใจบัดเนี่ยะ ใจคิดดี แต่มือบ่ทำ ปากบ่ว่า มีแต่ใจคิดดีซื่อๆ นี้ละ หากสวรรค์นิพพานมีแล้ว ตายไปแล้วไปเกิดสวรรค์ชั้นใด ไปอยู่ในสวรรค์ชั้นใด หรือนิพพานมี ไปอยู่นิพพานชั้นใด นานจักปีจักเดือน ผู้จักอย่างชั้น

บัดนี้ ทำบุญด้วยกายหนึ่ง กายก็ทำดี วาจาดีพูดดี ใจก็คิดดี พร้อมกันแล้วบัดนี้ หากสวรรค์มี นิพพานมีอะ ตายไปแล้ว ไปเกิดสวรรค์ชั้นใด ไปนิพพานชั้นใด นานจักปีจักเดือนว่าชั้น แน่ะ! ผู้จักอย่างชั้น

ผู้จักแล้ว บัดไซ้...ว่า...บัดใด อันมานั่งเฮ็ดจังหวะอยู่เนี่ยะ เคนจกรรมอยู่เนี่ยะ มันเริ่มมีศีลมีธรรมครบหมดดี หนึ่ง กายนี้ก็บ่ได้ไปฆ่าสัตว์ บ่ไปลักทรัพย์ ศีลนี้จึงว่ารับก็ได้ บ่รับก็ได้ ญาพ่อว่าอย่างชั้น บัดนี้ คำพูดคำจาเฮาเนี่ยะ มีผู้ใดมาถามเฮาก็ว่าดีๆ บัดนี้ ใจเฮาก็คิดน้อมน้าวเข้ามาแต่ในตัวเฮา มันครบเมื่อบัดเดียว ก็เลยเห็น เลยรู้ เลยเข้าใจ สัมผัสแนบแน่นอยู่อันนี้ เรียกว่า จิตใจสะอาด จิตใจสว่าง จิตใจสงบ จิตใจบริสุทธิ์นั้น ผ่องแผ้วว่องไวนั้น เห็นว่า จิตใจของพระพุทธเจ้าว่าชั้น เฮาก็ต้องครีตรองให้มันได้พระพุทธเจ้ามาไว้ม่อๆ เฮานี้แม่นบ่แม่นจิถูก

ถ้าหากว่า เฮานั่งอยู่เดี๋ยวนี้นี้ ญาติโยมคือกัน ครูบาอาจารย์คือกันทุกองค์นี้ จิตใจก็สบายอยู่ซื่อๆ นี้นะ อันนี้ลักษณะจิตใจสงบซื่อๆ เดี๋ย สบอยู่อย่างซื่อๆ เพราะว่าเฮาฟังอยู่เดี๋ย เฮาบ่ได้เห็น แต่มันก็มีอยู่เนี่ยะ แต่หากเฮาบ่เคยเห็นจักเทื่อ บ่เคยผู้จักว่าจิตใจสงบ เป็นลักษณะอย่างนี้เฮาบ่ผู้จักซื่อๆ โอ้...จิตใจสงบนี้ ก็อังกกับจิตใจพระพุทธเจ้านั้นเดี๋ยนะ ครั้นเฮาคิดอย่างซื่อแล้วกี้ โอ้...จิตใจสงบนี้แม่นจิตใจพระพุทธเจ้าดี โอ้...เราก็มีพระพุทธเจ้าน้อยๆ เกิดขึ้นแล้วเดี๋ยนะ เฮาก็ผู้จักโลกชั้นว่า - เฮามีอะ

เฮามีเงินบาทหนึ่งอยู่ในถุงเสื้อเฮาเนี่ยะ มีคนมาถาม เฮาก็ผู้จักละว่ามีเงินเท่าใด เจ้าวะ มีบาทหนึ่ง เงินเป็นเหรียญละบาท หรือเป็นใบละบาท เฮาก็ผู้จักชั้นวะ ถ้าเฮามีใบละห้าบาทอยู่ในถุงเสื้อเฮาเนี่ยะ มีคนมาถาม เจ้ามี่เงินบ้อ?- มี มีเท่าใด? มีห้าบาท เป็นเหรียญห้าบาทบ้อ หรือเป็นธนบัตรใบละห้าบาท? เฮาก็ผู้จักชั้นละว่า เงินเฮามี

บัดนี้ เรามีเงินใบสิบบาทบัดนี้ละ มีคนมาถาม เขาก็ู้จักว่าใบสิบบาทโลดบัดเดียว นี่เดี๋ยวนี้ มีใบ..ใบห้าสิบก็นี่เดี๋ยวนี้ แต่ก่อนบ่ทันมี มีใบละยี่สิบบาทบัดนี้ละ เขาก็บอกว่ามียี่สิบบาทโลด บัดเดียว เพราะเขาเห็นเด๊ะ ใจมันเห็น อยู่ดูงเลื้อก็ตามช่าง อยู่ไต่ก็ตาม เขาจับไว้แล้ว มันเอาไว้ เนี่ยๆ มันเห็น มีเงินยี่สิบบาท เขาก็บอกว่ามีเงินยี่สิบบาท มีห้าสิบบาท เขาก็บอกมีห้าสิบบาท แต่ ก่อนมีแต่ใบละร้อย ใบห้าร้อยเดี๋ยมี – แต่ก่อน

เมื่อญาพ่อไปปฏิบัติธรรมะ ญาพ่อก็รู้จัก อ้อ.....อันของอย่างนี้ ถ้ามันมีแล้ว มีผู้ใดมาถาม มันรู้จักโลดว่าซัน

บัดนี้ คนบ่มีเงินเดี๋ยบัดนี้ละ เจ้ามีเงินบ่ว่าซัน? มี อยู่ไต่? อยู่ธนาคารพูน บ่มีเงินผู้ซัน อวดดีซื่อๆ นี้ บางทีมีเงินในธนาคารก็ตามช่างนี้เนี่ยะ บางคนบ่มีเดี๋ยเงินธนาคารกันนะ ว่า ซื่อๆ ว่าเจ้าของมีเงินนะ เนาะ...อันนี้เรามีเงิน..เงินธนาคารก็มีบัดนี้ อยู่ดูงเลื้อก็มีแท้ๆ นี้นะ จึงว่า คนอวดดีกับคนมีดีเอามาว่า มันจึงต่างกัน ให้เข้าใจอย่างซัน

ถ้าหากเขาบ่เข้าใจอย่างซันแล้วจะไปเจอเข้ากับคนอวดดี แล้วเขาจะไปเชื่อเดี๋ยนั้นนะ อย่าเชื่อเพิ่น

บอกบ่ให้เชื่อแล้ว ต้องทดลอง ต้องปฏิบัติ ตามหมุ่ญาติโยมนี่ก็คือกัน ตามพระเจ้าพระสงฆ์คือกัน ต้องปฏิบัติให้รู้จักตัวเรา ให้รู้จักรูป รู้จักนามนี้แหละ ทีแรกก็...เมื่อรู้จักอันนี้แล้วก็รู้จักเป็นซันเป็นตอนไป เพิ่นเอ็นปฐมฉาน ทุติฉาน ตติฉาน จตุตถฉาน ปัญจฉาน เพิ่นว่าอย่างซัน เขาบ่ว่าก็ได้ จิตใจเปลี่ยนครั้งที่หนึ่งเป็นหยัง? ว่าซัน อ้อ...มันรู้จักรูป-นามนี้โลดบัดนี้

จิต..จิตใจเปลี่ยนครั้งที่สองเป็นหยัง? ว่าซัน โย้...โทสะ โมหะ โลภะ นี่มันลด...ลดน้อยไปแล้วเดี๋ยว่าซัน

จิตใจเปลี่ยนครั้งที่สามเป็นหยัง ? โย้...กิเลส ตัณหา อุปาทาน นี่มันบ่ยึดบ่ถือแล้วเดี๋ยว่าซัน

จิตใจเปลี่ยนเป็นซันเป็นตอนไป จนเท่ามีศีลอย่างสมบูรณ์อย่างญาพ่อนี่แหละ ก็เลยรู้จักจำพวกกาม กามาสวะ กามานี้ตกอยู่ในอำนาจของกาม คือ อารมณ์ยินดีรักใคร่พอใจในอารมณ์ เพิ่นเอ็นกามาสวะ อาสวะคือกิเลส เพิ่นจึงว่าอย่าดีใจ อย่าเสียใจ เพิ่นว่าอย่างซัน

อันนั่งอยู่เดี๋ยนี้ ฟังญาพ่อเว้าอยู่เดี๋ยนี้ บ่มีดีใจ บ่มีเสียใจ อยู่ซื่อๆ นี้ บางคนก็เบิ่งใจตัวเอง บางคนก็บ่เบิ่งซ้า เบิ่งพูนเบิ่งพี นี้...มองไป ลืมตนแล้วลืมตัวแล้วเดี๋ย

บางคนก็คลุมหายใจ เบิ่งจิตเบิ่งใจตัวเองคือว่า มันมีแล้ว ของมีแล้วทั้งนั้น ที่ญาพ่อเว้าอยู่นี้ บ่ใช่เพิ่นเว้าของบ่มีเดี๋ย ของมันมีเดี๋ยมาว่าให้ฟังนี้ จึงว่า บ่ต้องศึกษาก็ได้ ถ้าหากปฏิบัติถึงที่สุดแล้วก็ต้องถึงจริงๆ

จึงว่า สัญญาความหมายรู้จำได้ เพราะมันมี ถ้ามันบ่มี มันสิจำได้บ่ ? มันต้องเข้าใจอย่างซึ้ง ที่ญาพ่อเว้าให้ฟังนี้ ปยาก เรื่องนี้ เมื่อรู้จักอันนี้แล้ว ทำบุญด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ทั้งสามอย่างครบสมบูรณ์แล้วก็ วิวว..... โลดบัดเดียว มันขาดช่วงออกจากกัน บู้ด... โลดบัดเดียวเนาะ อันมันขาดออกจากกัน บ่แม่นจิวาขาดอย่างซี้เต๊ะ มันเป็น...บ่เป็นพีเป็นน้องกัน สมมุติเอาชื่อๆ เนี่ยะ บ้านหลวงพ่อ มีหิ้งสามขา ขเจ้าไปหาปู หาปลา หาเนื้อมา ขเจ้าเฮ็ดหิ้งสามขาไปย่าง ย่างมันเนา เพื่อนว่าอย่างซึ้ง มีหิ้งสามขาชุกบ่ลี้ม เอาออกขาหนึ่งแล้วยังสองขา ก็ยังนานลี้มอยู่ เอ้อ...บัดนี้เอาออกทั้งสองขา..เอ้อ..ออก เอาออกขาเดียว ตั้งบ่อยู่แล้วบัดนี้ ลมพัดก็ ลี้ม โลดบัดเดียว

อันนี้ก็คือกัน ถ้าหากทำลายโทษะ-โมหะ-โลภะออกไปแล้ว เพราะเขาบ่หลง เพื่อนยังว่าอย่าหลงตัว อย่าลี้มใจ อย่าหลงเนื้อหลงตัวเฮา เบ็งการเคลื่อนการไหว มันนิกมันคิด อันนี้เป็นวิธีที่จะเข้าไปอันนั้น ถ้าหากบ่เบ็งอันนี้ บ่มีวิธีเข้าไป - ญาพ่อ...ผู้อื่นเฮ็ดจิวเป็นจิงได้..บ่สู้จัก วิธีที่จะเข้าไปหาความคิดได้คือ การเคลื่อนไหว เคลื่อนไหวรูปกายภายนอกนี้แหละ เคลื่อนไหวเข้า เคลื่อนไหวเข้า บัดนี้จิตใจเคลื่อนไหวก็ต้องรู้บัดนี้ เนาะ...มันเป็นอย่างซึ้ง

รู้จิตใจเคลื่อนไหวแล้ว เป็นจิงใจเดะ ก็แปลว่ารู้แจ้งเห็นจริง แปลว่าได้ต้นทาง เพื่อนว่าเอ็นได้กระแสพระนิพพานว่าซึ้ง นิพพานบ่ใช่เป็นคนเป็นตัวเดะ อันว่าได้กระแสพระนิพพานก็ได้ความคิด มันคิดมันเห็น มันรูนี้แหละ บัดนี้มันบ่โกรธนี้แหละ กระแสพระนิพพานนะ จึงว่าเข้าไปนิพพานให้มันได้ จึงว่าเฮาได้ใจสงบแล้วบัดนี้ ใจสะอาดเฮาต้องเห็นบัดนี้ ครั้นสะอาดก็แปลว่าเฮาเห็นนั่นแล้ว ครั้นว่าสะอาดแล้ว เบ็งเป็นหยังกี่เห็นอย่างซี้แล้ว โอ้...ดีเนาะ นี้เฮาเบ็งอย่างซี้ สะอาด เพื่อนเอ็นใจสว่าง จิตใจสะอาด จิตใจสว่าง จิตใจสงบอันนั้น

มันสามารถที่จิมองเห็นอย่างซึ้ง เพื่อนว่าจิตใจสะอาด จิตใจสว่าง จิตใจสงบว่าซึ้ง จิตใจบริสุทธิ์ว่าซึ้ง สะอาดส่องใสว่าซึ้ง จึงว่า คนเจริญวิปัสสนา มีสติ มีปัญญา ส่องใส ตัดสินใจลงไป บ่พลาดเลย ทำการทำงานบ่พลาดผิด เพื่อนว่าอย่างซึ้ง เพราะมันสู้จักเดะ บ่แม่นตัดสินใจ เพราะจิตใจเศร้าซิม จิตใจหุดหู้จิตใจเศร้าหมอง จิตใจขุนมัว

กิเลสพันห้า ตัณหาร้อยแปดจิวเข้าใจว่าอยู่นำตำราพูน...บ่แม่น กิเลสพันห้า...เฮ้า! เกิดขึ้นปัจจุบันนี้ห้าร้อยชะ เกิดขึ้นมือแต่ก่อนนั้นห้าร้อยชะ มืออื่นนี้อีกตี๋มห้าร้อยชะ เนาะ..สามห้าเป็นสิบห้าซึ้งวะ หรือสามหก..เอ้อ..สามห้าสิบสองบ่ อันก็บ่สู้จักแล้ว..ญาพ่อบ่สู้จัก สามห้ามีเท่าใดอี? (ผู้ฟังตอบ-สามห้าสิบห้าครับ) สามห้าสิบห้า สิบห้าเป็นเท่าใดอี (ผู้ฟังตอบได้ยินไม่ชัด) อ้อ...สิบห้า เอาสามห้าสิบห้าเป็นเท่าใดอี (ผู้ฟังตอบ-เป็นพันห้าครับ) อ้อ..เป็นพันห้าเนาะ

อ้อ...กิเลสพันห้านี้ มันเกิดขึ้นนี้เต๊าะ บ่แม่นไปเกิดที่อื่นเต๊าะ จึงว่าเชื่อตำราให้เข้าใจ อดีต อนาคต ปัจจุบันนี้ มันอยู่นี่เลย เฮลิมอดีต ลืมอนาคต ลืมปัจจุบัน มันก็ชกเอา ชกเอา ชกเอา

สมมุติณักรวมณะ ขึ้นในเวทีย เรียนจากครุมาติแล้วบัดนี้ ไปแต่ไหว้ครูอยู่พุ้น เขาชกเอา-แพ้เขาชะ นี่...บ่ได้เรื่อง เป็นแหมเปียนบ่ได้ - ผู้ฮั้น ญาพ่อเว้าอยู่นี้ เรียนจากครุมาก็จริง แต่ ว่าวิธีเป็นแหมเปียนนั้น บ่ได้เป็นอย่างครุสอน เฮาขึ้นในเวทีย ในสนามบ่อยๆ ขึ้นไปในเวทีย ในสนาม ทีแรกอาจจิไหว้ครู เดียวนี้บ่ต้องไหว้ก็ได้บัดนี้ เฮาชกชำนาญแล้วเดี๋ คู่ต่อสู้มาก็ยื่นเฉย บ่ต้องไหว้ครูแล้ว เขาไหว้เขาก็ไหว้ไปชะ เบ็ง คู่ต่อสู้หยับเข้ามามอๆ นี้ ชกใส่หลุมดาบี่บ.... ใส่สองตาเลยบัดเดียว บ่เจ็บก็ตามช่างนะ คนตามันมีดบี่บ..โลดบัดเดียว มันมีนตาขึ้นมา ชกอีกตี๋ม ลืมตาอันอีกตี๋ม สู้เฮาบ่ได้แล้วบัดนี้ มันจิตติแข็งตี๋ชา เฮาจิเจ็บจังได้ เฮาชกหลุมตามันพุ้นแล้ว

อันนี้ก็คือกัน เรียนตำรานันมันอีกเรื่องนึ่ง ตัวประสบการณ์นั้นเป็นอีกเรื่องนึ่ง จึงว่าเป็นแหมเปียนเพราะขึ้นในเวทียบ่อยๆ ชกในสนามบ่อยๆ เาชนะได้จริงๆ อย่างนี้ หลวงพ่อจึงรับรองได้ วิธี

เนี่ยะ หลวงพ่อรับรองตัวเอง แต่บ่ได้รับรองผู้อื่นเต๊าะ นี่...การที่จิเป็นแหมเปียนได้

การเป็นแหมเปียนโลกเป็นหยัง ? ก็เพราะว่าเป็นใหญ่ในรูปนี้ เป็นใหญ่ในจิต เป็นใหญ่ในชีวิต จึงว่า ตนเป็นที่พึ่งของตน - ว่าซันเพิ่นว่า พึ่งผู้อื่นบ่ได้แท้ๆ เฮ็ดให้บ่ได้แท้ๆ นี่..มันเป็นอย่างซัน จึงว่า รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง สภาพภาวะที่บ่เกิดก็มีอยู่ในเฮานี้ จึงว่า นิพพานนั้นจึงว่าบ่เกิด บ่แก่ บ่เจ็บ บ่ตาย ญาพ่อจึงเข้าใจเรื่องนิพพานนี้ ไผจิว่าจังได้ก็ตามช่างแล้ว ญาพ่อบ่เอา นิพพานตายแล้วนี้ ญาพ่อบ่เอาแท้ๆ เาเดี๋ยวนี้นี้แหละ ไปตคนรกกีบเอาเทื่อ นรกได้ดินกีบเอาดอก เาเดี๋ยวนี้นีก่อน แก่เดี๋ยวนี้นี้

จึงว่า คน...ญาพ่อเคยเปรียบเทียบอย่างซี้ คนย่างไปนำกลางบ้าน บ้านหลวงพ่อเลี้ยงเป็ดเลี้ยงไก่ เลี้ยงควหมา ตัวหมู...บ้านญาพ่อ แต่เฮาว่าซี้เป็ดซี้ไก่มันเหม็น ซี้หมูซี้หมามันเหม็น แต่มันอยู่กลางทางเฮา ไปเหยียบเอา ไปเหยียบเอาแล้วเฮ็ดจังได้ ล้างบัดเนี่ยะ เนะ...ล้างออกเพราะมันเหม็นเต๊าะบัดเนี่ยะ ล้างแล้วไปเหยียบอีกตี๋ม เว้าเป็นอย่างนั้น เขาว่าคนอวดดีซื่อๆ ว่าซี้เป็ดซี้ไก่มันเหม็น ทำไมจึงไปเหยียบมัน มันบ่เห็นเต๊าะ ยังจะไปเหยียบแม่นบ่ อันบ่เห็นเต๊าะ มันยังโกรธนั่นก็ได้ ว่าซื่อๆ เตื่อนี่นะ

จึงว่าไปนั่งสงบอยู่ สงบอยู่ผู้เดียวเดี๋ วันบาดไป เขามาว่าให้แอนแดงไปเลย (หัวเราะเบาๆ) บ้านหลวงพ่อเรียกแอนแดง หมากแดงนี้ผ่าเอาในมัน แอนแดงว่าซัน บ้านหลวงพ่อว่า เฮาผ่าหมากแดง ผ่าแล้วไปเฮ็ดเป็นกลีบแล้วกามันงอขึ้น เขาเรียกว่าแอนแดง...บ้านหลวงพ่อ เป็น

อย่างซ้น สู้บ่ได้เลย อันนี้แท้...อ้อ...บ่ต้องว่าแล้ว เหอะ... คู่ต่อสู้มาร์กชกมันโลดบัดเดียว บ่ต้องไหว้ครูแล้ว เรื่องเป็นแหมเปียนบ่ยากจกน้อย ว่าซ้นหลวงพ่อดี หลวงพ่อสู้จักอย่างซ้น

ดังนั้น การเจริญวิปัสสนาจึงว่า บ่ได้เหมือนกันกับสมถกรรมฐาน บ่ได้เหมือนกันแท้ๆ เหมือนกันกะว่าได้ บ่เหมือนกันกะว่าได้ มันสมมุติว่า ถ้าว่าเหมือนกันนั้น มัน..นี่มันสงบ อันความสงบนั้น ความเดียวกันนั้นแหละ แต่มันสงบคนละอย่างกัน อันนิ่งสงบน้ำแข็ง อันนิ่งสงบน้ำลิก ให้เข้าใจอย่างซ้น อันนิ่งสงบอยู่ในถ้ำ อันนิ่งสงบออกนอกถ้ำ เอ้า...ว่าอย่างซ้นก็ได้ อันนิ่งสงบอยู่ในมุ้ง อันนิ่งสงบออกนอกมุ้ง ว่าซ้นก็ได้ ครั้นอยู่ในมุ้งแล้วbungไปกัก ครั้นออกนอกมุ้งมาแล้วbungกัก เพิ่นว่าอย่างซ้น จึงว่า เขาอยู่ในถ้ำ เขาจิไปเห็นรูปทรงของถ้ำบ่ บ่เห็นแล้วของมันมีคเต้ เขาอยู่ในมุ้ง เขาก็บ่เห็นรูปทรงของมุ้ง เขาบ่ได้ออกนอกมุ้งมานี้

บัดนี้ ออกนอกถ้ำ ออกนอกมุ้งมา เบิ่งความคิดมันคิดมาก็เห็น เข้าใจ ฐู เนอะ! ฐูแจ้ง ฐูจริง ฐูแล้วต่างเก่าล่วงภาวะเดิม เพิ่นว่าอย่างซ้น

ตอนที่หลวงพ่อเข้าใจตัวนี้ ตอนเช้า...ว่าให้ฟัง เดี่ยวจะหาว่าญาพ่ออวดดี พุคอวดอูตริ มนุสสาธรรม คือ ธรรมอันยิ่งของมนุษย์ บ่มีในตน ต้องอาบัติปาราชิกขาดจากภิกษุ-ว่าซ้น ว่าก็ ตามช่างแล้ว..ความเว้าแหม่นบื้อ ในนวกโวกาทเรียกว่าพุคความจริงนี้เพิ่นว่า พุคอูตริ(อุด-ตะ-ริ)ว่าซ้น บ่แหม่นอวดเต้ะ พุคอูตริมนุสสาธรรมคือธรรมอันยิ่งของมนุษย์ที่มีในตนต่ออนุปสัมบัน ต้องปาจิตตีย์ - ว่าซ้นเพิ่นว่า

ครั้นของจริงมีก็เว้าแล้ว จิว่าจิงได้ บ่แหม่นอวดคิหยังวะ คนอวดคิเว้า่นั้นเป็นแท้ๆ เป็นแท้ๆ เต้ะ เพราะว่าบ่สู้จักเน้ะ อันนี้เขาสู้จักอยู่ว่า มันจิปเป็นหยัง ก็เป็นซ้นวะ เพราะเว้าให้คนฟังของมันคว่าหน้าอยู่วะ บ่ไปหงายจิ้น ไผจิสู้จักจักเทื่อ มันก็หงายจิ้นให้คนเห็นซ้นวะ จึงจิว่าได้คืออย่างญาพ่อดี ครั้นบ่ว่า ไผจิว่า ก็ต้องว่าตีบัดเน้ะ

จิงว่า แหวนรด กับนือตรดนะ มีแต่หันเข้า มันจือออกจักเทื่อบ่ ? ก็มายออกจักเทื่อเต้แม่เกลียวมันอัดแน่นอยู่นี้ก็มายซ่ายก็บิดออก บิดออก ก็ตกโกลกเป๊กออกซ้นวะ มีเรื่องอย่างได้ อันนี้มีแต่หันเข้า หันเข้า มีแต่ทำบุญ ตายแล้วยังเอาสวรรค์ ตายแล้วยังเอานิพพาน เอ้า!....ตายแล้วมันจือเอามาเฮ็ดหยัง คนตายแล้วมันจิสู้จักมิหยัง

ทำบุญหลายๆ เพิ่นว่าบัดเน้ะ ทำบุญหลายๆไว้ ซาคิหน้ายังเอา เพิ่นว่า ลองบ่เชื่อญาพ่อเฮ็ดทดลองก็ได้เน้ะ มื้อนี้แต่งอาหารไว้ จักหำมือยังไปกินเบ็งคู อาหารมันจิปเป็นจิงได้ เอ้า...ว่าเบ็งคูกินอาหาร แต่งไว้จักหำมือแล้วไปกิน สบายมัย (ผู้ฟังตอบ-ไม่สบายครับ) มันเป็นหยัง (ตอบ-มันบูคครับ) มันบูคเนอะ! เขาก็ต้องมีปัญญาอย่างซ้นแมะ...คนนะ จิงว่าคนต้องมีปัญญาแต่งมื้อนี้ ต้องกินมื้อนี้ดี จือเอาไว้ฮอดมือหน้ามือไหนเฮ็ดหยัง ทำบุญมื้อนี้ ก็ต้องเอามื้อนี้ดี

เฮามาเจริญวิปัสสนาเนี่ยะ เอาความสุขเมื่อนี้ โลดบัดเดียว บ่แม่นว่าตายแล้วจึงเอา ครั้น ตายแล้วจึงเอา โย้...ก็ตายแล้ว ยังไปเฮ็ดเอาชั่นวะ มันยังแม่นอย่างชั่นนะหว่า

ที่ญาพ่อว่าให้ฟังเนี่ยะ ว่าด้วยความจริงใจ ตอนเช้า ญาพ่อออกไป คล้ายๆ คือมัน..ฝานี้ หลุดออกเม็ด แต่หากบ่หลุดเค็ด - ฝ้า มันสมมุติว่าเชื้อๆ คล้ายๆ คือถอดเสื่อออก ถอดกางเกงออก เบา....ตัวเย็น...ไปอย่างชั่นละ โอ้....เป็นอย่างซี้เค็ด เรื่องความบ่มีตนบ่มีตัวนี้เนะ แต่หากมีตัว อยู่เค็ดะ ญาพ่ออย่างอยู่เค็ด มีตัว ฮู้ยู่ว่ชั่น เห็นอยู่ว่ชั่น อ้อ.....แม่.....มีเงินจกพันล้านนี้ซื้อได้ บ่.....บ่ได้ว่ชั่น

เรียนหนังสือมากๆ จบพระไตรปิฎกแล้วรู้อ้อ...บรู๊ ญาพ่อว่าอย่างชั่นบัดนี้ อ้อ...ความรู้ อันนี้เพราะหยัง ? รู๊เพราะรู๊สึกตัวนี้เอง ความรู๊สึกตัวนี้ จึงมีอนิสงส์มาก ความรู๊สึกตัวนี้ จึงมี อนิสงส์มาก ซือบ่ได้ ขายบ่ได้ อย่างเฮาพริบตาอยู่เนี่ยะ คนอื่นจิสู้จักนำเฮาบ้อ ? เห็นเฮาพริบตา ซือๆ แต่ความรู้สึก บ่มีใผฮู้

บัดนี้ ใจเฮาคิดอยู่เนี่ยะ คนอื่นก็มองบ่เห็น เฮาก็มองบ่เห็น ทำไมเฮาจึงบรู๊ ? เฮาต้องฮู้ดี ใจเฮาคิดอะ มันคิดหยังต้องฮู้ดี หลวงพ่อเลยเข้าใจ อ้อ.....ความไปก็บ่มี ความมาก็บ่มี เพราะ มันขาดแล้ว มันขาดออกจากกันซือๆ เนี่ยะ พอดีขาดออกจากกันก็...เอาเชือกไถล่อน หรือยางก็ ได้ มัดใส่เสานี้กับเสานั้นนะ ดึง....เคร่ง แล้วตัดบับ มันก็มา...ขาดมันก็มาอยู่กับเสานี้ ฝี่แม่นบ่ เสานั้นขาดไป มันก็อยู่เสานั้นบ้อ ตัดตรงกลางแล้วเนี่ยะ ดึงหากันก็บ่ถึงแล้วบัดนี้ ทำอิดมันถึงกันอยู่ บัดนี้ เฮาตัดบับนี้ ตัดขาดแล้ว มันก็หยดฮ่าว...ไปโอด มันขาดออกจากกันแล้ว

แต่เพิ่นว่าเอาขมาไว้อายตนะสิบสอง ในคำราเพิ่นว่า ตาเห็น อย่าฮู้จักว่มันสวยมันงาม โย้.....มันมีกิเลสอยู่ มันก็สวยก็งามชั่นว่า จิว่าอย่างใด ว่ซือๆ เนี่ยะ ญาพ่อเคยได้ยินเน..พระ หนุ่มฌรน้อย ครั้นเบิ่งผู้แม่ออกมาจ้งหันมาเพลนี้ เอ้า...อายตนะตาเห็นอย่าให้มันงาม แล้วมัน หากล็กงามอยู่พุ่นละว่ ใจมันงามอยู่พุ่นเค็ด มันเป็นอย่างชั่นเค็ด จังว่าตาเห็น-ว่ชั่น...รูป อย่าฮู้ จักว่รูปหญิงรูปชายรูปสาวรูปงาม อย่าฮู้จักฮั่น มันทนบ่ได้ เพิ่นเอิ้นยางเหนียว เพิ่นเอิ้นกิเลส นั้นนะ เพิ่นว่ชั่น

หูฟังเสียง อย่าฮู้ไปว่มันม่วน มันบ่ม่วน ว่ชั่น ให้ฟังแต่เสียงซือๆ มันอดบ่ได้ เมื่อ มันขาดแล้ว โอ้.....มันของมันขาดแล้ว เพิ่นจึงว่าเอาความขาดแล้วพุ่นมาเว้าให้เฮาฟัง เสา นั้น ไปเฮียนเอาซือๆ เนี่ยะ มันเลยบ่เป็น

บัดนี้ มาเฮ็ดอย่างซี้แล้ว อ้อ...ความจริงเค็ดมันมีแล้วในคน เฮาหากบรู๊จักซือๆ จังว่ มันมีในคนทุกคน บ่ยกเว้น จะเป็นพระสงฆ์องค์เณรก็ปฏิบัติอันเดียวเนี่ยะ เป็นญาติเป็นโยมก็ปฏิบัติ

อินเดียเท่านั้น เป็นคนถือศาสนาใดก็ตามช่าง ฝรั่งเศส อังกฤษ จะว่าอย่างไรก็ตามช่างและ คนญวน คนลาว มีศาสนา บัณฑิตาสนาก็ตามช่าง เขาจึงมาปฏิบัติให้มันทุกข์เกิดขึ้นนี่นะ

ถ้าทุกข์เกิดขึ้นแล้วเป็นหยิ่ง โย้...ก็บ่เป็นหยิ่งก็ตามช่างแล้ว จิวว่าอย่างได้ มันบ่ทุกข์แล้ว ก็แล้วแล้ว ไปทำการงานโดยบ่ขุนมัวนี่นะ ญาพ่อฮู้จัก มีคนมาเว้าให้ญาพ่อฟัง เรียนหนังสือ จบปริญญาโทมาจากอเมริกา มาทำงานในธนาคาร ทำได้หกเดือนเท่านั้นล่ะเว้ย ญาพ่อมาอยู่ที่วัดสนามในนี้แล้วนะ ไปทะเลาะกับหมู่ ก็บ่ได้ทะเลาะดอก หมู่ว่าเรื่องนั้นเรื่องนี้ ก็เป็นบ้าไป นี่แหละบ่ฮู้จักจิตใจตัวเองงะ มันคิดไปสับสนวุ่นวาย คิดไปเม็ด เพื่อนว่ายุ่งหมคว่าซัน ผู้พี่ชายกับผู้พ่อเอามาหาญาพ่อ ญาพ่อก็ว่าให้ฟัง บ้าอย่างได้ ไปคิดนำเขาอย่างได้ เขาเว้าพอเขาเนียะ เขาบ่ได้ว่าให้ตัวเอง ตัวเองไปชิงไปขอมเขา หาวว่าเขาว่าให้ตัว ตัวไปคิดบ้าๆ บอๆ ผู้เดียว ก็เป็นบ้าซันนั้นวะ มาบวชนาญาพ่อสิบกกว่ามื่อฟู้วะ เดียวนี้เขา เดียวนี้ไปทำงานธนาคารอีกตั้งแล้ว เดียวเนียะ เอาเงินมาให้ญาพ่อวะ อิตานั้น พิมพ์หนังสือ หนังสือ...หนังสือศิริมานนท์ สมัยนั้น พิมพ์หนังสือศิริมานนท์ กับคือกเตอร์กำจรเนียะพิมพ์ช้อย(ช่วย) หนังสือศิริมานนท์คุณกำจร คือกเตอร์กำจรนี้พิมพ์ แล้วญาพ่อก็พิมพ์ เราเอาเงินมาช้อย(ช่วย) เราทำงานในธนาคารเขา

นี่แหละ คนบ่ฮู้จัก เป็นบ้าเพราะความคิดตัวเอง คนเป็นบ้าบ่แม่นอื่นไกลละ คิด... ความคิดมันบ่ฮู้จักหยุด เห็นว่าหยุดบ่เป็น เขาบ่เป็น มันก็คิด..... (หลวงพ่อลากเสียงยาว) ไปสับสนวุ่นวาย คิดอันนั้นมาติด คิดอันนี้มาต่อ คิด.....แล้วคิด คิด.....แล้วคิด กินบ่ได้ นอนบ่ได้ คิด.....แล้วคิดอยู่นั้น สมองมันยุ่งขึ้นมา เอ็นว่าสับสนวุ่นวาย เห็นว่าอย่างซัน ความคิดสับสนวุ่นวาย อันนั้นนะ อย่าไปเข้ามัน อันนั้นแหละ พระพุทธเจ้าว่าให้พระวัฑกกลิกว่า อย่ามาอยู่ที่นี่พระวัฑกกลิก - หนี ว่าซัน หนีจากความคิดสับสนวุ่นวายฟู้เด๊ะ บ่แม่นจิวอย่างหนีกะโต๊ยยๆ ไปคือเฮอย่างหนีนี้เด๊ะ บ่แม่นอย่างซันเด๊ะ เขาไปเข้าใจว่าอย่างหนีไปกะโจ๊ยยๆ ไปว่าซัน เอา...อันนั้นก็แม่นนั้นก็ไค้

พระพุทธเจ้าบอกว่าคุณคิดมันสับสนวุ่นวาย มันเป็นทุกข์ พระวัฑกกลิก ครั้นพระวัฑกกลิกหนีจากความคิดอันนั้นแล้ว บ่ให้มันปรุงมันแต่ง แล้วก็เห็นพระพุทธเจ้าแหละว่าซันเนาะ! เขาอยู่ที่นี่ก็เห็นแล้วเดี๋ยวนี้ บ่ไค้คิดหยัง.... ฟิงญาพ่อว่านี่สบายอยู่นี้แหละ พระพุทธเจ้าน้อยๆ ชะก่อนเกิดขึ้นนะ นี่แหละอย่าไปหาพระพุทธเจ้าในประเทศอินเดียฟูน ว่าเพิ่นตรัสรู้ตันโพธิ์ เอ้า...ไปเอามาเฮ็ดหยัง ไบโพธิ์อันนั้น ตรัสรู้ตันโพธิ์ตันนี้เนียะ เขาว่ากันอยู่เรื่อยๆ อันบ้านญาพ่อว่าเนียะ คนแต่งงานกันเอาฟัวเอาเมีย-บ้านญาพ่อ ไปหาผู้เฒ่าผู้แก่ไป ไปสู่ขวัญให้มัดข้อต่อแขน ไปเป็นตันโพธิ์โตฮ่มให้ลูกให้หลานเด้-ชานานซิเพิ่นว่า แต่บ่ฮู้จักว่าตันโพธิ์โตฮ่มอยู่ไส ตันโพธิ์คือตัวเฮาเนียะ โตฮ่มคือตัวเฮาเนียะแหละ ถ้าหากเขาไปอยู่กับตันไม้

มันมีใบ...มันมีใบไม้ มันก็บ่ฮ้อน ครั้นไปอาศัยไม้แก่นล่อนละ ระวังให้มันดี ใบปมมี งามมันกะ โดกมันจิหล่นใส่หัว เนี่ย..ให้เข้าใจอย่างซ้น

ไม้แก่นล่อนคือหยัง โย้...คนบ่มีคุณธรรม คนบ่มีธรรมะ ครั้นไปอยู่ใกล้มัน มันจิด่าเฮา บิดเดียวมันจิดีเฮา มันจิด่าเรียดเฮาเปรียบเฮาเท่าใด บ่ฮู้จักเด๊ะคนอย่างซ้น คนบ่มีคุณธรรมเห็นว่าเฮา เรียดเฮาเปรียบกับสังคมเห็นว่าจ้งซ้น คนผู้ที่มีคุณธรรมเห็นว่าเขาคือเรา เราคือเขา

พระพุทธเจ้าจึงคือคนธรรมดา เป็นเมื่ตทุกคน แต่เฮาหากบ่ได้เอาพระพุทธเจ้ามาไว้กับเฮา เฮานั้นไปเอาใบโพธิ์พระพุทธเจ้าตรัสรู้พูน บ่อนพื้นนิพพานพูน บ่อนพื้นเกิดพูน ไปไว้อยู่พูน อั้น.....ไปไว้ตัว..เฮานี้เบ็งนี่เป็นหยัง เฮาเกิดมือได้ วันได้ ปีได้ ไปไหว้รูปพระพุทธเจ้าเกิดบ่อน อั้น ตรัสรู้บ่อนอั้น ตายบ่อน.... ไปซ้อๆ นี่เสียดเงินเสียดทองซ้า-บางคนนะ บางคนบ่มี ได้ไปยิ้ม เขาก็มีเด๊ะบางคน

ญาพ่อเคยได้ยิ่นเต้ คนไปทำงานซาอุเนี่ยะ นี่..ญาพ่อได้ยิ่นขเจ้าว่า บ่มีเงิน-อยากไป เอา ไข่เอานาไปจ่านำจ่านองขเจ้า ได้ไปซาอุแล้วได้เงินเดือนแล้วจิดามาให้ จิดามาแก้ทุกซ้นนั้นแหละ ผลที่สุดทุกซ้นซ้า นากี้เหมิดซ้า - เน....นั่นแหละเพื่อนว่าบ่เข้าใจ เห็นเขาเฮ็ดแล้วเฮ็ด เห็นเขาทำ แล้วทำ อย่าเชื่อถือโดยเห็นเขาทำตามกันมา เพื่อนบอกแล้ว อย่าเชื่อถือโดยเห็นว่ามันมีอยู่ในตำรา เพื่อนบอกไว้แล้ว เรากี้ไปเชื่ออย่างซ้น อั้นนั่นแหละเพื่อนว่าอย่าเชื่อ ต้องใช้เหตุใช้ผลพิจารณาหา ของจริง

เมื่อเราได้ของจริงแล้ว เราจะเอาแต่ของจริงนี้มาว่า ทำงานหลายๆ ก็จิดามาแก้ทุกซ้นนี้ ได้ เงินเดือนหลายๆ ก็จิดามาแก้ทุกซ้นนี้ เขียนหนังสือได้คือกเตอร์จิกสิบคือกเตอร์ก็จะมาแก้ทุกซ้นนี้ ถ้า แก้ทุกซ้นบ่ได้แล้ว บ่มีคำมียังเท่าใดคือก เรียนปริญญาเอก คือกเตอร์นั้นก็ได้ มีเงินจักพันล้าน นั้นก็บ่มีคำมียัง.... ครั้นจิวาแรงๆ ก็สู้ตัวแมวบ่ได้ก็ว่าละ ตัวหมาบ่ได้ก็จิวาซ้นใดก็ได้ละ หมา แมวมันนอนสบายอยู่ อั้นนี้มีเงินพันล้านร้อยล้านพูนนะ ยังทุกซ้นอยู่เนี่ยะ มันจิมิประโยชน์มิหยัง สมควรมาเกิดเป็นคนบื้อ มันบ่สมควรมาเกิดเป็นคนละ พุดจ้งซ้น เนาะ..เพื่อนว่าอย่างซ้น

จิงว่า มีเงินเอามาก่อกำแพงของเฮาให้มันได้ เอาเงินมาก่อกำแพงจ้งได้ว่าซ้น โย้...เจ้าบ่มี หยัง ซ้อยจิช้อย เนาะ..เอาเงินให้เขา เขาก็ทำงานให้เฮาว่าซ้น ใให้บ่่อยๆ นี่ มาทำงานให้เฮาบ่่อยๆ บัดนี้ ผลที่สุด เฮาก็เลยบ่ได้เฮ็ดงาน ผู้ฮั้นจิดามาทำงานซ้อยเฮา มีผู้ใดจิดามามาตีเฮา “เขาจิดามา เจ้าเด๊ะ!” เขาจิดามาบอกเฮาซ้า

อั้นนี่แหละ เงินมันใช้ประโยชน์ได้ง่ายๆ มันเป็นกำแพงของเฮา-เงินนี้ ถ้าหากบ่มีแล้ว ไป ขอเพื่อนกินก็บ่ได้อีกตี้มละ ครั้นเจ็บไข้ได้ป่วยมา ไปโรงพยาบาล หมอบ่เอาใจใส่เด๊ะ-ครั้นบ่มีเงิน เดียวนี้ยังแล้วเด๊ะเดี้ยวนี้ คนใดมีเงินตัดควมเม็ด (หัวเราะเบาๆ) มันเป็นอย่างซ้นเด๊ะ คนใดมีเงิน

หมอสู้จักโลด ทำปั๊บปั๊บ ตรวจให้โลด เป็นอย่างซ้น จังหวะให้รู้จักหา ให้รู้จักเก็บ ให้รู้จักใช้ บ่รู้จักหาบดเนี่ยะ รู้จักแต่ใช้ บ่รู้จักเก็บ ได้มาเท่าใดก็ใช้ไปเม็ด ญาพ่อถามขเจ้าเนะ บางคนมีเงินเดือนสามพันสี่พัน บ่มีเงินจ๊กบาทก็มี บางคนเงินเดือนสองพันสามพัน มีเงินฝากธนาคารก็มี

บ้านหลวงพ่อ- เป็นตำรวจ เงินเดือนสิบสองบาท เก็บไว้เงิน..เงินเดือนสิบสองบาท เก็บไว้จนได้เงินเป็นพัน บัดนี้นายผู้เงินเดือนพัน ได้ไปยืมเงินผู้เงินเดือนสิบสองบาทก็มี อันนี้แสดงว่าเก็บสตางค์เดียวบ่เป็น ร้อยบาทก็เก็บบ่เป็น มีร้อยบาทบดเนี่ยะ เก็บบ่เป็น หมั้นนึ่งก็เก็บบ่เป็น มีหมั้นบาทบดเนี่ยะ เก็บหมั้นนึ่งบ่เป็น แสนนึ่งมันสิเก็บเป็นบ้อ มันต้องเก็บตั้งแต่สตางค์เดียวพินี้ไป

อันเฮาเฮ็ดอยู่นี้ก็คือกัน มันต้องรู้น้อยๆ ซะก่อน มันจึงรู้มากขึ้น มากขึ้น มากขึ้น จนถึงที่สุดได้ เงินก็คือกัน เฮาต้องเก็บสตางค์เดียวเป็นก่อน เก็บสตางค์หนึ่งเป็น สองสตางค์ เก็บได้ถึงสิบบาท เก็บร้อยบาท เก็บพันบาท หมั้นบาท แสนบาท ผลที่สุดเขาจะเอิ้นว่า เอ๋ว...อีตานี้มีเงินหลายเนาะ จีเอิ้นเศรษฐีน้อยก็ได้ มันเป็นอย่างซ้นเด้อ อันนี้แหละจึงว่าบริษัทจริงๆ หมายถึงว่าผู้ใดมาซื้อ เอาให้โลด อันนี้แหละคนมีบุญ จีเอาบุญให้หมู่ได้ คนบ่มีบุญให้อะ มันจีเอาบุญให้หมู่เป็นบ่, มันต้องมีบุญซะก่อน จังว่า ทุกสิ่งทุกอย่าง เฮาต้องทดลองซะก่อน ก่อนจีไปสอนผู้อื่น หมู่เพิ่นมานี้ก็คือกันเด้อ อย่าคร้านเด้อ ครั้นคร้าน-ญาพ่อก็บ่ว่าหยังให้ บ่ใช้จีคิดกฎหมายบ่เฮ็ดอย่างซ้น บ่เฮ็ดก็บ่ได้เฮ็ดแล้ว ไผจีว่าหยังให้ หากบ่ฮู้แล้ววะ จีมาเอามือเอายามซ้อๆ นี้บ่

เห็นญาพ่่ว่าปฏิบัติให้ติดต่อกันสามปีเหมือนลูกโซ่เนี่ยะ ต้องลด...ลดความทุกข์นี้ มาอยู่ฮอดสิบปีก็ได้แล้ว บ่ยกไม้ยกมือจ๊กเทื่อ บ่เบ็งจิตเบ็งใจจ๊กเทื่อ อยู่ฮอดร้อยปีก็ตามช่างแหละ บ่มีประโยชน์-อันนั้น มาอยู่มือเดียวก็ตามช่าง ถ้าหากฟังแล้ว ตั้งอกตั้งใจ เข้าอกเข้าใจ ก็ใช้ได้โลดเพิ่นว่าอย่างซ้นเนะ

อันนี้ก็เลยจีว่าอาการเกิด-ดับ ให้ฟังโลด เพราะว่า มาฮอดนี้ก็ต้องว่าอาการเกิด-ดับนี้ละ คนเกิดมาร้อยปีว่าซ้น หากบ่รู้อชีวิตจิตใจตัวเองเกิด-ดับ บ่รู้จักสภาพภาวะอาการจิตใจเกิด-ดับนั้น ชีวิตของผู้ฮั้นเป็นหมั้น เป็นโม่หมะ บ่มีประโยชน์เป็นหยัง...เพิ่นว่าอย่างซ้น คนเกิดมามือเดียวบดเนี่ยะ รู้จักสภาพชีวิตเกิด-ดับ ภาวะของจิตใจเกิด-ดับว่า-ซ้น รู้จักสภาพอาการเกิด-ดับว่าซ้น คนเกิดมามือเดียวนี้ มีชีวิตอยู่เป็นอยู่ดีกว่าคนเกิดมาอายุเป็นอยู่ร้อยปี คนเกิดมามือเดียวมันจีพลิกคิงดิงโตได้บ้อ? ญาพ่อบ่เบ็งอยู่แล้ว คนเกิดลูกออกมาแล้ว มันให้ ออแง้ว..ออแง้วอยู่ฮั้นผู้เดียวมัน พลิกคิงก็บ่ได้นะ จิกินน้ำก็บ่เป็นนะ (ขอ) อนุญาตเด้อะ จี้กั๊นออนชื้ออยู่ฮั้นนะ เยี่ยวกั๊นออนชื้อวะ มันจีฟังหยังเป็น

อันหมู่เฮามาเนียแหละ เว้าคือจข้างว่าให้ฟังหมู่เนี้ เว้าชื่อๆ อันมาฟังมือเดีวเนี้ สามารถู้จัก โลดเนี้เพิ่นว่าเกิดมามีเดีว เพิ่นว่า ดึกว่าอันอยู่มาตั้งแต่..เกิดมาตั้งแต่เน้อยๆ เพิ่นว่า เพิ่นว่าอย่าง ชั่น บัดเนี้บวชมาร้อยพรรษาที่ตามช่าง ถ้าหากบรู๊ว่าชั่น สภาพภาวะอาการเกิด-ดับ การบวชผู้ ชั่นนะ ชีวิตในผ้าเหลืองนะ เป็นโมฆะ เป็นหมัน เปล่าว่าชั่นนะ เป็นหมันเปล่าพุนนะ ผู้บวชมือ เดีวบได้ ผู้บวชมือเดีวเนี้รู้จักสภาพภาวะอาการเกิด-ดับอันนั้น เพิ่นว่าดึกว่า มีประโยชน์กว่าคน ที่บวชมาร้อยปี เพิ่นว่าอย่างชั่น ให้เฮาเข้าใจจริงๆ

พุทธศาสนานี้ พ่อญาพ่อว่าให้ฟัง ญาพ่อไปนอนนากับพ่อญาพ่อ ศาสนาได้ห้าพันปีว่า ชั่นเพิ่นว่า จิมืดดับ เทวดาจิมาบังแสงตะเว็น บ่ให้เห็น ไปไสมาไสบได้เจ็ดมือเจ็ดคีน บ่ได้กินข้าว บ่ได้กินน้ำ เพราะว่บจักทางไปเต้-มิด บัดเนี้ให้ได้เจ็ดมือเจ็ดคีนแล้ว จิมิเทวดาองค์หนึ่งมาเปิดโลก ว่าชั่นเพิ่นว่า ก่อนเทวดาจิเปิดโลกนั้น พระพุทธรูปอิฐหินดินปูนก็ตามช่าง พระไม้พระเจ้าเงินพระ ทองก็ตามช่างเพิ่นว่า จิเหาะไปรวมไว้บ่อนเดีวโลด พอดีเหาะไปแล้ว ไฟธาตุใหม่เมิดว่าชั่น อัน หมู่เป็นอิฐหินดินปูน เป็นพระทองพระแก้วพระไม้นั้น ไฟใหม่เป็นฝุ่นไปเมิดว่าชั่น ดวงจิต วิญญาณที่ไปอยู่กับพระพุทธรูปนั้น ท่อกับเมิดงานี้เพิ่นว่า จิมารวมตัวกันเข้า รวมตัวกันเข้า เป็น รูปเจ้าชายสิทธัตถะกุมาร เป็นพระพุทธรเจ้าเทศน์แสดงธรรมเจ็ดมือเจ็ดคีนว่าชั่น ผู้ใดได้ไปฟัง ธรรมะความอันแล้ว ผู้มีปัญญาจักได้เป็นพระอรหันต์ว่าชั่น พ่อว่าให้ฟังอันนี้

ผู้ที่มีปัญญาน้อยลงมาก็จะได้เป็นพระอนาคามี ผู้ที่มีปัญญาน้อยลงมาก็ได้เป็นพระสกิทาคา ผู้ที่มีปัญญาน้อยลงมาก็เป็นพระโสดา ผู้ที่มีปัญญาน้อยลงมาก็เป็นมนุษย์ ผู้ที่ปัญญาแน่นหนา ก็เป็นคนธรรมดานี้แหละ อันพระพุทธรูปอันนั้นไปบได้ แท้ๆ เหาะบได้แท้ๆ ญาพ่อรับรอง มัน จิเหาะได้จ้งใต้-พระพุทธรูปอะ อันตัวคนนี้แหละ บ่แม่นเหาะดอก อย่างมา หมู่แม่ออกอยู่เนี้ อยู่ ทางโคสุญาพ่อบู้จัก อยู่โคราชก็มี แม่นบ่แม่ออกมาเนี้ฮี (มีเสียงผู้ฟังตอบ ฟังไม่ชัด) มี อยู่โคราช ก็บ่แม่นเหาะมาเด๊ะ จั้นรตมาแม่นบือ เนาะ! อยู่กรุงเทพนั้นก็บ่แม่นเหาะมา นั้งรตมานี้

พระสงฆ์องค์เจ้าก็คือกันนี้ เพิ่นว่าเพิ่นจิเปิดอบรมวิปัสสนาเด๊ะชั่น ไปฟัง แล้วเข้าใจที่ว่า ชื่อๆ นี้แหละ อย่าไปเชื่อว่าเพิ่นเป็นพระพุทธรูปแท้ๆ อันตัวจิตใจสะอาด สว่าง สงบ จิตใจบริสุทธิ์ ผ่องแผ้ว มีในเฮานี้ เฮาจิู้จักเน้อยๆ ชะก่อน เพิ่นว่าอย่างชั่น จิงว่าเท่ากับเมิดงานี้ จิตใจ พระพุทธรเจ้าอยู่กับตัวเฮาเนี้ยะ เพิ่นเอิ้นว่าอยู่กับพระพุทธรูป รูปตัวเฮานี้แหละจิเป็นพระจั้นมาแท้ๆ

ญาพ่ออย่างอยู่ ญาพ่อเป็นโยม ญาพ่อู้จักว่าญาพ่อเป็นพระยังวะ นุ่งกางเกงขาสั้นหรือขา ยาวสุ ญาพอกก็จำบ่ค่อยได้ดี ผมยาวอยู่ โอ้...กูเป็นพระได้แล้วเด้ ว่าชั่นญาพ่อว่า เนาะ! เว้าเอา เองเด๊ะเนี้ยะ บ่มีผู้อื่นเว้าให้ ไผสิว่าก็ตามช่าง บ่ว่าก็ตาม ญาพ่อเป็นพระมาแต่เมื่อนั้นจนเท่าเมื่อนี้ ละ บวชก็เป็นอย่างชั่น บ่บวชก็เป็นอย่างชั่น

ที่เห็นว่า เข้าสู่สภาพของมันแล้ว ว่าฉันเห็นว่า รู้จักถึงที่สุดแล้ว ญาณย่อมมี เห็นว่า รู้จักว่าสิ้นชาติ สิ้นภพ เพราะมันขาดออกจากกันเท่านั้นแหละ เมื่อมันขาดออกจากกันแล้วก็มันบ่ไปต่อกันได้ เห็นว่า คนที่มีกิเลสแล้ว ตายต้องเกิดอีกตม เห็นว่า คนที่หมดกิเลสแล้ว ตายก็บ่เกิดอีกตม เห็นว่าอย่างฉัน ให้เขาู้จักคำพูดแต่ละคำเนี่ยะ พระพุทธเจ้าตัดผมครั้งเดียว-ว่าฉัน ยาวค่า สองข้อมือนี่แล้ว บ่ยาวต่อไปอีกตมว่าฉัน ผมอยู่หัวพูน มันก็ต้องยาวตมดี อันตัวธรรมชาติของมันแท้ๆ เนี่ยะ มันขาดแล้ว มันสะบั้นไปแล้ว มันจืดไปแล้ว มันบ่ยาว เห็นว่าอย่างฉัน ที่มันขาดออกจากกันแล้ว

เพื่อนะว่า ตาเห็นอย่าให้มีรูปสวยรูปงาม หูฟังอย่าให้มีม่วนมีบ่ม่วน เห็นว่าแท้ๆตนะ สิบสอง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นอายตนะภายใน รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ เป็นอายตนะภายนอก เห็นว่าอย่าให้มันสืบเนื่องกัน เห็นว่า, มันสืบ ถ้าหากว่าเฮาเฮ็ดอันนี้แล้ว มันบ่สืบแท้ๆ ถ้าทำจริงๆ มันบ่สืบแท้ๆ บ่แม่นจิรอกคอยมิหยัง ยังว่า ตำราเพิ่นบอกไว้ ผู้ที่เจริญสติปัญญาต้อง-ว่าฉัน ให้ติดต่อกันเหมือนลูกโซ่-ว่าฉัน อย่างนานเจ็ดปี อย่างกลางเจ็ดเดือน อย่างเร็วนับตั้งแต่หนึ่งวันถึงเจ็ดวัน มีอานิสงส์สองประการเพิ่นว่า หนึ่ง เป็นพระอรหันต์ในปัจจุบันชาตินี้-ว่าฉัน สอง ถ้าหากบ่ได้เป็นพระอรหันต์ ต้องเป็นพระอนาคามี แน่นอนที่สุด-เพิ่นว่า

อันนี้ ญาพ่อก็เลยว่า บ่ต้องเอาเจ็ดปีอันนี้ เอ้า...เอาสามปี ทำเบิ่งคู-ว่าฉัน ทุกข์มันจืดน้อยไป ทำสามปีติดต่อกันเหมือนลูกโซ่นี่ เอ้า..ทุกข์ต้องลดน้อยไปแท้ๆ บ่มากก็น้อย อย่างนานนะอย่างกลางปีหนึ่ง อย่างเร็วที่สุดเอาตั้งแต่สามเดือน-เก้าสิบมือตองเบิ่ง อันนี้ครั้นบอกให้ฮอด..ฮอดเก้าสิบมือก็เฮ็ดบ่ได้แล้ว-คนกรุงเทพแม่นบื้อ มันเงินน้ำเงินเดือนได้ มันรดตัวได้ ไปทำการทำงานนะ มามือแลง มือเข้าไปกะได้ คุณกำจรมาอยู่กับญาพ่อนี้เต๊ะ เราทำงานอยู่โรงเรียนมหิดล โอ้..โรงเรียนแม่นบื้อเนาะ มหาวิทยาลัยมหิดลเนี่ยะ สองทุ่มมา ตีห้าออกไปโอด โอ้...นานละมาอยู่เนี่ยะ เป็นเดือนพุ่นเต๊ะ เราก้เข้าใจคือกัน แต่ได้เฮ็ดน้อย แต่ว่าไปทำงาน เพราะว่าครั้นบ่ไปทำงาน ก็บ่ได้เงินเดือน เงินเดือนนั้นเอามาซื้อกินแล้วอย่าให้มันมีทุกข์ขึ้น

เลยเห็นความคิด เข้าใจความคิดว่า โอ้..ความทุกข์บ่แม่นผู้อื่นเฮ็ดให้เรา เราเองเป็นคนทำ คนอื่นนั้นจิวาก็อย่าเข้าแล้ว ว่าเจ้าบ่ดีก็ว่าอย่าเข้าละวะ เขาทำดีแล้ว คนทำดีซื่อๆ นี่เต๊ะ แล้วคนทำดี อยากให้คนอื่นว่าดีให้บัคเนี่ยะ เอ้า...ว่าดีบ่ว่าดีก็ตามช่างวะ ทำงานต่อหน้าที่ของเราซื่อๆ นี่นะทำงานเพื่องานซื่อๆ เนี่ยะ งานประเทศชาติบ้านเมืองทุกคนเกิดมาต้องทำงาน

ญาพ่อจึงว่า พ่อให้รู้จักหน้าที่ของพ่อ แม่ให้รู้จักหน้าที่ของแม่ ลูกให้รู้จักหน้าที่ของลูก ครูบาอาจารย์ให้รู้จักหน้าที่ของครูบาอาจารย์ ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ตำรวจ ทหาร ต้องรู้จักหน้าที่

เมื่อทุกคนรู้จักหน้าที่ เคารพนับถือหน้าที่ตัวเองแล้ว บ้านเมืองก็สงบขึ้น มีเรื่องมิหยัง ก็เป็นนิพพานน้อยๆ ขึ้นมา ชั่วขณะมีเรื่องอย่างใด เห็นว่า อันนี้หาบได้เฮ็ดอย่างซ้น

ที่ญาพ่อว่าให้ฟังมือนี่ก็เห็นว่าสมควรแล้ว ว่าให้ฟังมือเช้าก็ว่า มือแลงก็ว่า แต่ว่าอย่าคร้าน อย่าคร้านแท้ๆ ให้เฮ็ดจังหวะ เคนจกรม ถ้ามั่นง่วนนอนก็ฮีบลูกโลด ญาพ่อจิตาจิตเฮ็ดจังหวะแก้ง่วนนอนให้เบ็งมือนีเยะ ถ้าหากว่าบ่เฮ็ดจังหวะมันสู้มันบ่ได้ เปลี่ยนอิริยาบถทันที

เอาแหละ ที่ญาพ่อได้นำธรรมะมาเล่าสู่ฟังในวันนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลาแล้ว ท้ายที่สุดนี้อาตมาพร้อมด้วยพระสงฆ์และญาติโยมมานั่งฟังธรรมะอยู่ ณ สถานที่นี้ อาตมาขออ้ออิงเอาคุณของพระพุทธเจ้า และพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และคุณของพระอรหันตสาวกพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาเตือนจิตสะกิดใจของพวกเรา ให้พวกเราได้รับรู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง อย่างที่พระพุทธเจ้าว่านั่น ว่าให้ฟังสองบท สามบท มือนีเยะว่า

สัตว์ทั้งหลายคือเราตถาคตว่าซ้น สัตว์ทั้งหลายเหมือนเราตถาคต สัตว์ทั้งหลายเป็นพระตถาคตว่าซ้น ฟังเข้าใจ-บางคน บางคนก็บ่เข้าใจ คำว่า สัตว์ทั้งหลายคือเราตถาคตนี้คือบ่อนใด? ว่าซ้น มันเข้าใจสองคำบัดนี้ ครั้นบ่ฮู้ก็ถือกันนั่นแล้วกับฮู้ฮู้ฮู้ฮู้ฮู้ บัดนี้ครั้นว่าทางฮู้ ถือกันอย่างไคก็มีแข่งมีขา มีมือมีเท้าเท่ากันกับพระตถาคต สัตว์ทั้งหลายเหมือนกันว่าซ้น เหมือนกัน เฮ็ดแล้วก็ฮู้เหมือนกัน ครั้นบ่เฮ็ดเหมือนกันก็ฮู้เหมือนกัน สัตว์ทั้งหลายเป็นตถาคตว่าซ้น บ่แม่นสัตว์เดรัจฉาน สัตว์มนุษย์นี้เอง เป็นพระตถาคต ก็บ่แม่นรูปนี่เป็น ใจมันเป็นคือว่าให้พระวัคกลิกนั้นแหละ

ขอให้เราทุกคนจงประสบพบเห็นเอาจิตใจสะอาด จิตใจสว่าง จิตใจสงบ จิตใจบริสุทธิ์ บ่โงกเง่า..เอ้อ..บ่โงกเหงา บ่เศร้าซึม ให้จิตใจผ่องแผ้วสะอาด สว่างไสว ว่องไว ตัดสินใจลงไปปั๊บ... ลูกโลดบัดนีเยะ ขอให้เราทุกคนจงประสบพบเห็นเอาในเวลาอันใกล้นี้ จงทุกๆ คน เทอญ.

เฮ้า! จิเฮ็ดจังหวะให้เบ็ง (ตอนท้ายหลวงพ่อบุญสร้างจังหวะ และวิธีสร้างจังหวะแก้ง่วนนอน)
